

Al nostre vell Institut

*Si pugués, retornaria
al nostre vell Institut.
Quiet i expectant m'asseuria
en el pupitre de fusta:
última fila, al darrera.
I en silenci escoltaria,
la Història que ara s'explica,
confiant que fos més justa:
ns'ho deien d'altra manera.
Fins les Mates són diferents,
la Llengua, i la Geografia!
Increïble estat hauria, n'aquells temps,
la visió de l'Univers
tal com s'ensenya avui dia.*

*N'els seixanta, en set llargs cursos,
ens formarem n'aquests murs:
cossos i ments, lliures i agosarades.
Pot semblar absurd,
dit així, de vegades.
Però, és doncs estrany
que haguem tants voltat el mon
sense complexos ni traves?*

*Sí. Ens obríreu el camí,
del futur: el de la vida, tal com sona!
Molt benivolguts professors (ja en diré els noms),
puix tot saber del qual fruïeu
—que a voltes no era pas poc—
ens donaveu fins quedar sense energies:
el Guàrdia, el Pío i 'l'Arnilles'
(seriós equip directiu),
la Prat, el Llopis, Viola,
Purita i Sesma, Villalba,
Sauret, Salord, Carbajosa,
Razquin (C), i Vilarasau,
Mossén Vilà, i Perarnau,
Calaf, Lucas, Valvanera, ...
Mestres, sí, i en quina manera:
funcionaris mal pagats d'abans i d'ara,
portadors tots d'una llum que mai s'apaga.*

*I que dir de tants companys inoblidables?
El Marcús, Fontova, Esteve, el Subirada,
el Badia, García [M], Vendrell, i el Camarasa [S],
l'Asensio, Angerri, Gómez, Segura, Anguera,
Bendicho, i Durany, Busquets, Isla, i Corbella,
Pàmies (Camarasa, i Breu), Feliu, Sirera,
Rúbies, Camarasa [C], Boneu, Solans, Carrera,
Pérez (Sarrado, i Magri), Galán, Riera,
Dalmau [2], Ramos, Fumanal, García [S], Hernández,
i Amella, Navarro, i Pal, 'Torrades', Sánchez,*

Pedra [2], i Pedrola, i Reverte, i el Piqué,
i el Primo-Bertran-Roigé, ...
alguns perderen els pares, n'aquells anys;
i altres han mort massa joves, QDEP.

I me'n dec deixar uns quants, sense voler ...
Estudiants de *cara-al-sol* i *ave-maria*,
de *consigna matinal*, *ejercicio espiritual*, *sindicato vertical*,
espíritu nacional, ... i fred al final del dia:
a la taula de la cuina fins la una
—i les dues i les tres si mai calia—
si més no els que érem constants ('empollons', deien alguns),
àrdua tasca la d'aprendre i fer-nos grans.

Què cruels aquells temps! Què durs!
Què bells i meravellosos!
Jo per res no els canviaria:
tres d'octubre del seixanta,
dilluns d'una nova vida,
al pati de l'Institut,
un tap d'escassos deu anys, metre cinquanta,
el primer dia de curs,
somiant ser astronauta,
anar a la Lluna!

Qui m'havia de dir allà, n'aquell octubre llunyà,
que amb el que allí m'explicaren
l'endemà i durant molts dies
—i un parell de coses més
apreses uns anys després—
arribaria a comprendre l'in-fi-nit,
a domar-lo i fer servir,
donar-ne lliçons a Harvard,
Cambridge, i Oxford, Rio, i París,
Oslo, i Roma, i Wien, Berlin,
Tokio, i Mèxic, Prag, Bombay,
Petersburg, Hamburg, Trondheim,
Santiago, Londres, i Boston,
Costa Rica, Jena, i Nàpols,
Kyoto, i Göteborg, Munich,
Trento, Osaka, i Schladming,
Oklahoma, Moscou, Madrid,
PennState, Florència, i Leipzig, i ...
i a escriure'n llibres!

Tot pujant cims de la Terra,
sense por,
i travessant oceans,
vers un món nou,
on les coses es faran
d'altra manera.

EER, 1960-67

7 de març de 2004

Molt Felix L Aniversari, Institut "Ciutat de Balaguer"!